

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon

w sprawie z powództwa J. L.  
przeciwko B. GmbH w M. (Niemcy)  
poprzednio T. GmbH w M. (Niemcy)  
z udziałem Prokuratora Okręgowego w O.  
o ochronę dóbr osobistych,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 7 grudnia 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; nie  
obciąża skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki wniesioną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 września 2015 r. oddalającego apelację w sprawie o ochronę dóbr osobistych, zważyć należy, co następuje:

Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,

zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca przytoczyła przesłankę wskazaną w art. 398<sup>9</sup> § 1 punkt 1 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów, konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Skarżąca wskazała jako istotne zagadnienie prawne, kwestię, czy jest dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. poczucie przynależności narodowej (tożsamość narodowa) i godność (duma narodowa), na które składa się m.in. wolność od negatywnych przeżyć związanych z fałszowaniem przez inne osoby prawdy historycznej (pamięci) o istotnych wydarzeniach w przeszłości tego narodu stanowiących wspólne dziedzictwo jego członków oraz czy posługiwanie się przez media tymi określeniami opisując niemieckie obozy zagłady i obozy koncentracyjne utworzone w czasie II wojny światowej przez władze okupacyjne stanowi naruszenie art. 24 k.c. dóbr osobistych w postaci poczucia przynależności narodowej i godności narodowej byłych więźniów tych obozów niezależnie od tego, czy dotyczy więźnia tego obozu czy innego. W istocie pierwsze sformułowane zagadnienie prawne nie ma związku z rozpoznaniem sprawy, tym bardziej że sądy obu instancji nie negowały wskazanych wartości jako dobra osobistego wskazując

na konieczność indywidualizacji w kontekście naruszenia tego dobra. Drugie zagadnienie prawne jest natomiast w istocie polemiką z ustaleniami faktycznymi i dokonaną subsumpcją.

W tej sytuacji uznać należy, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanej w skardze kasacyjnej przesłanki, uzasadniającej przyjęcie jej do rozpoznania, stąd na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

jw